

MONETNIK (1) *sb m*

N sg monetnik.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

Człowiek trudniący się operacjami pieniężnymi, wymianą pieniędzy lub wypożyczaniem na procent itp., bankier, wekslarz; nummularius, trapezita Mącz, Cn; argentarius, argyrognomon, collyvista, mensarius, mensularius Cn: Trapezita Latine numularius, Mincá/ monetnik. Mącz 463a.

Synonimy cf MONETARZ.

Cf **MONETARYJUS**, [**MONETARZ**]

AKtt